

Chuyện mưa

Một mình, em đứng giữa đất trời đang nổi cơn bão vũ. Gió xoáy điên cuồng trên những tầng cây, sấm sét xé toạc không gian bằng những tiếng thét rung trời ... Một mình em ở giữa cô đơn, nghe con tim run run khê thốt một tiếng gọi buồn, và nghe kỷ niệm chợt ùa về, đau nhói.

Vũ ơi ...

- Chúng ta đã cùng về chung suốt tuần lễ nay rồi, bây giờ Vũ biết tên bạn được chưa?

Đôi mắt Vũ bắn khoắn, em nghiêng đầu thả rơi tiếng cười tinh nghịch:

- Để làm gì?

- Để gọi khi tình cờ gặp, và để trả lời khi ba má của bạn hỏi “con đến tìm ai?”

Em cúi mặt giấu nụ cười. Mỗi ngày gặp mặt nhau trong lớp và đạp xe bên nhau suốt con đường về vẫn chưa thấy chán hay sao? Bọn con trai thật lạ! Em ngẩng lên phóng ra ánh nhìn nghiêm nghị:

- Vũ không sợ bị đuổi khỏi nhà hay sao? Ba má tôi khó lắm, các anh chị có thể rủ bạn bè về nhà, còn tôi ...

Vũ cười:

- Vậy thì bạn phải làm một cuộc cách mạng, rằng thừa ba má con đã lớn rồi, con sắp sửa mười chín tuổi, và ...

- Bao nhiêu tuổi cũng vậy thôi, một đứa con nuôi làm sao có quyền đòi hỏi những gì mà anh chị nó có hả Vũ?

Vũ thẳng thốt:

- Con nuôi?

- Ba mẹ tôi nghèo lắm, Vũ biết không, nghèo đến nỗi không đủ sức nuôi hết những đứa con của chính họ ... Vì thế, sáu tuổi đứa nhỏ phải xa mẹ xa cha, xa miền biển nghèo mà nó yêu thương để theo ba má nuôi lên thành phố.

Bỗng dưng lời buồn bã ấy lại ngấm vào tim, em cúi đầu thật thấp:

- Tên tôi là Đơn Âu, loài chim biển cô đơn mãi mãi không tìm được bờ hạnh phúc ... Đơn Âu, có gì vui đâu mà Vũ đòi biết?

Từng giọt nóng tràn khỏi mi lăn xuống môi nghe mằn mặn. Em ngỡ ngàng chợt tỉnh. Sao em lại nghĩ ra câu chuyện bi thương này để rồi dễ dàng rơi nước mắt? Ngẩng nhìn lên, em bối rối trước ánh mắt Vũ đau xót bàng hoàng. Em giật mình hốt hoảng:

- Xin lỗi ... đừng nghĩ là tôi nói thật ... tôi ...

Muộn rồi! Vũ vẫn nhìn em đăm đăm:

- Người xin lỗi là Vũ chứ không phải Âu – Vũ thì thầm – xin lỗi ...

Từ đó Vũ không còn đòi được biết nhà em. Mỗi buổi tan trường hai đứa đạp xe bên nhau thật chậm trong lúc trời gom góp mây chuẩn bị tuôn xuống trận mưa đầu mùa. Mây thật nặng nhưng lạ lùng mưa vẫn nhẹ tênh, những giọt ngập ngừng nhẹ rơi trên tóc, e dè phủ bụi trên vai, bồi rối như lời Vũ vụng về:

- Sau này chỉ cần Âu khê gọi tên, Vũ sẽ hiện ra ngay bên cạnh, nhớ nghe Âu!...

Em cười dài:

- Vũ lãng mạn ghê! Con trai đừng lãng mạn nhiều, biết không Vũ?

Vũ không cười, giọng Vũ nghe buồn buồn lạ:

- Hôm nào Âu đến nhà Vũ chơi đi! Mai một Vũ đi Úc rồi, nếu có chuyện gì Âu cứ tìm gặp mẹ Vũ.

Em rùn vai ngơ ngác:

- “Chuyện gì” là chuyện gì kia?

Vũ lặng lẽ nhìn em, băng khuôn và thương mến:

- Tiếng cười vui và những hồn nhiên nghịch phá của Âu có thể dối được mọi người, nhưng làm sao

đổi được Vũ?

Lời nhiệt thành làm em bối rối đến chơi vui, em hoang mang tránh mắt thương yêu bằng cách ngẩng mặt nhìn trời, nghe nổi sừng sùng len lén thăm vào tim từng giọt...

Từng giọt, từng giọt lặng lẽ rơi, rồi đến một ngày con tim đầy ứ vỡ toang, cho cuộn sóng sừng sùng chảy tràn trong mạch máu, phủ kín từng tế bào da trên mặt.

- Mai bỏ học một ngày với Vũ nghe Âu?

- Để làm gì thế?

- Gia đình Âu có thể quên, nhưng chẳng lẽ Âu cũng không nhớ đến ngày sinh của mình?

- ...

- Chiều mai Vũ dẫn Âu về nhà Vũ mừng sinh nhật, chịu nghe Âu? Chỉ có ba người thôi, mẹ, Âu và Vũ.

- Nhưng mà ...

- Âu đừng ngại, Vũ đã kể hết chuyện của Âu với mẹ rồi, mẹ sẽ thương Âu không thua gì Vũ đâu ...

Câu nói xôn xao nhiều ý nghĩa làm em bừng đỏ mặt, ánh mắt nồng nàn bắt mi mắt hạ xuống ngượng ngùng và mười ngón tay đan nhau cuống quýt ... Ngày bỗng dài lê thê, ổ bánh ba tầng thật khéo của chị hai không làm em xuýt xoa khen ngợi, cây đàn organ mới tinh của ba má không khiến em nhảy nhót vui mừng ... Chưa bao giờ em mong thời gian trôi nhanh hơn thế!

Bốn giờ chiều, chị hai ulla vào phòng ríu rít như chim:

- Dậy đi công chúa ơi! “Thập tiểu quỷ” của cung ngồi chật hết phòng khách rồi kia! Bộ áo đầm xanh chị ủi rồi, treo trong tủ, nhanh lên đi!

Quả nhiên, phòng khách đã đầy các khuôn mặt lém của mười đứa bạn. Cả đám réo ầm lên lời tự biên dựa theo bài hát Happy Birthday với đủ kiểu âm tầng:

- Mừng ngày sinh nhật sướng vui ... Mừng ngày sinh nhật sáng tươi ...

Em ngượng ngịu cười, em chớp mắt cảm động đếm từng nụ cười toe toét để rồi thảng thốt nhận ra không chỉ có mười. Người thứ mười một đang ngồi sững lặng, ánh mắt cay đắng bàng hoàng. Quốc láu táu mở ngay màn giới thiệu:

- Đây là Băng Thảo, mệnh danh “công chúa khóc nhè” ... và đây là Vũ, bạn gần nhà của tui ... Làm quen đi hai bạn!

Và những trò huyền ảo của bạn bè bỗng lùi xa, trước em chỉ còn đôi mắt lặng câm mở trừng trừng của Vũ, âm thanh duy nhất dội đến tai em là giọng nói lạnh lùng:

- Vì bất ngờ nên không có quà sinh nhật, xin lỗi Thảo, và xin lỗi tất cả, chiều nay tôi có giờ Anh Văn không thể bỏ.

Nhưng thật ra hôm ấy nào Vũ có đến trường? Và cả những ngày sau cũng thế. Một tuần, hai tuần rồi một tháng qua ... Mưa vẫn rơi mỗi buổi tan trường, nhưng bên em không còn Vũ ... Ngày sinh của mẹ, Vũ gửi thiệp mời từng người trong lớp, chỉ trừ em ... Em cắn môi rướm máu để đừng òa khóc trước lời rủ đi chung của nhỏ bạn vô tình ...

Nhưng rồi, sau một tháng bất tắm, Vũ thỉnh linh xuất hiện. Trong một thoáng chưa kịp định thần, mắt hai đứa sững nhìn nhau, em nhói buốt tim trong biển mắt u buồn ... rồi phút chốc lửa hờn bỗng đốt cận đại dương, Vũ quay ngoắt ... Em ngẩng cao đầu băng qua đám bạn bè đang xúm tròn chung quanh Vũ ...

... Hôm ấy em là người cuối cùng bước ra khỏi trường. Bầu trời nặng sùng mây và mưa âm ào trút xuống. Nhỏ bạn hồi hã kéo tay em chạy trốn vào mái hiên ... Ở đó, một bóng người vội bước lui, giấu mình trong góc tối. Em bàng hoàng. Bên cạnh nhỏ bạn vô tình bạn rợn với mái tóc dài rối ướt, em đứng run rẩy nhìn ra mưa, biết sau lưng có khuôn mặt giận hờn và đôi mắt buồn thẳm thẳm ... Vũ đó, người đã khuấy tung ngày tháng yên bình, người vẫn phá tan giấc ngủ nhẹ nhàng hàng đêm của em đó!

- Thảo, Thảo có nghe Trúc nói gì không? Sao bỗng dưng buồn vậy?

Em giật mình choàng tỉnh:

- Thảo đâu có buồn, chỉ lạnh thôi. Trúc hỏi gì Thảo đó?
- Sao dạo này không thấy Thảo đi cùng với Vũ? Ngày xưa hai người vẫn thân lắm kia mà?
Lời vô tình làm đau buốt tim gan. Em cắn chặt môi xua đuổi Đơn Âu để hiện nguyên hình thành Băng Thảo, em đánh mất em trong chuỗi cười giòn:
- Trúc lắm, Vũ có là gì đối với Thảo đâu? Đùa giỡn chút cho vui thôi mà ...
Lời nói thẳng thốt tắt lịm trên môi, vì sau lưng em, một bóng người vừa lặng lẽ rời mái hiên, băng mình vào màn mưa trắng xóa ...
... Bên ngoài, giông mỗi lúc một to, mưa càng lúc càng xối xả, bầu trời nặng trĩu mây đen trút cơn thịnh nộ, gió giận dữ giạt tung chút kiêu hãnh cuối cùng, lớp vỏ ngoài cao ngạo vỡ toang, để em trở lại là Đơn Âu, cánh chim đơn độc khóc một mình trong mưa gió ...

Từ đó Vũ mãi mãi xa. Giờ chỉ còn mình em giẫm mưa mỗi buổi chiều tan học. Những giọt mưa quất xối xả lên bờ tóc rối, cái lạnh từ áo quần ướt sũng thấm vào người làm run lên trái tim bé nhỏ. Em ngã bệnh suốt tuần khiến cả nhà hốt hoảng. Bạn bè kéo đến thăm ồ ào vui nhộn, sao em vẫn hoang vắng im lìm ... Một lần, em giả vờ vô tình hỏi thăm về Vũ:
- Vũ vừa lên máy bay đi Úc sáng nay rồi. Chưa bao giờ thấy nó buồn đến vậy ...
Lời của Quốc như sét nổ ầm bên tai. Em tốc mền chồm dậy. Không! Vũ ơi! Vũ không thể bỏ đi! Vũ chưa kịp nghe Âu xin lỗi mà! Vũ ơi! Đừng đi! Đừng đi! Đừng ...
Tiếng hét của em làm những đứa bạn kinh hoàng, cả gia đình hỗn loạn. Ba má hốt hoảng níu chặt người em, chị hai cuống quýt dỗ dành:
- Thảo! Thảo ơi, nín đi cưng ... Vũ gọi cái này cho Thảo nè, chị định chờ cưng khỏe hẳn ... Thảo, đây này Thảo cầm đi! Chị hai mở ra giùm cưng, Thảo nhé?
Lớp giấy ngoài được hồi hải thảo tung, để lộ dần bức tranh lồng trong khung hình nứt rạn. Em bàng hoàng. Cánh chim đơn độc chấp chới bay trên mặt biển cuộn cuộn sóng, phía trước là dải đất liền xanh ... Bức tranh vẽ bằng màu nước, nét bút quen thân trải rộng một góc lẻ: Mừng sinh nhật 19 tuổi của Đơn Âu. Chúc Âu có đủ niềm tin, nghị lực như con chim nhỏ này đã vượt qua sóng gió và tìm thấy bến bờ hạnh phúc. Vũ.

Mưa ...
Trời bỗng dừng cơn giông tố, gió thôi rít điên cuồng trên những tàng cây, sấm sét lặng câm đi những tiếng hét rung trời, mây khóc ngất thành cơn mưa xối xả.
- Vũ ơi ...
Lời gọi buồn tan loãng trong mưa, mưa tràn xuống phủ kín người em, tiếng mưa rơi văng vẳng nhắc lời ai ngấp ngừng. Chỉ cần Âu khẽ gọi tên, Vũ sẽ hiện ra ngay bên cạnh, nhớ nghe Âu. Em khóc ngất.
Mưa
Mưa rơi ...